

TẠI SAO TÔI LÀM HUYNH TRƯỞNG

Mùa hè năm 2009 vừa qua, giới điện ảnh Hollywood trình chiếu lần đầu cuốn phim Gifted Hand. Tựa đề của cuốn phim này cũng chính là nhan đề của cuốn sách do Bác Sĩ Ben Carson viết về cuộc đời của ông và gần đây được đóng thành phim.

Bác Sĩ Carson là một người da đen với một cuộc đời rất nổi bật, ông là bác sĩ giải phẫu thần kinh cho trẻ em. Đây là một bộ môn rất khó vì làm công việc giải phẫu thần kinh đã là khó khăn, giải phẫu thần kinh cho trẻ em lại càng khó khăn hơn vì ngoài việc hiểu biết rộng rãi về kiến thức chuyên môn của cái ngành khó nhai này, người bác sĩ phải có sự khéo léo về chân tay và kiên định về tinh thần nhất là khi phải giải phẫu những em bé vài ba tuổi, càng bé thì càng khó khăn, nếu không khéo, bệnh nhân sẽ bị bại liệt sau khi được giải phẫu là một điều không ai muốn xảy ra. Cũng vì thế mà bác sĩ giải phẫu thần kinh rất được nể trọng ngay trong cùng giới y khoa với nhau.

Riêng bác sĩ Carson, ông không những được bạn bè nể trọng, ông còn là một vị bác sĩ có tầm vóc quốc tế vì kiến thức chuyên ngành của ông. Ông hiện giờ là giáo sư Khoa Trưởng tại Đại Học Y Khoa John Hopkins.

Theo lời tự tình của ông, thời thơ ấu ông thuộc thành phần dễ sa ngã vào đường hư hỏng vì nhà nghèo, không cha, mẹ ông một mình phải nuôi hai con nhỏ. Vì ít học nên mẹ ông phải làm những công việc như lau chùi nhà cửa cho những người giàu có, vì loại công việc này trả lương thấp, bà thường phải làm hai hay ba chỗ khác nhau thì mới đủ cho chi phí gia đình.

Cuộc sống dù thiếu thốn nhưng bà vẫn luôn tự nhủ với lòng mình là phải cố gắng phấn đấu, bà nhất định không đi xin tiền trợ cấp của chính phủ mặc dù hội đủ điều kiện. Theo lời bà mà ông Carson kể lại là bà không muốn lãnh tiền trợ cấp vì như vậy bà đã “chịu thua” không còn làm chủ được cuộc đời của mình nữa và dĩ nhiên là của luôn cả các con bà.

Ngồi hồi tưởng lại, ông cho rằng mẹ của ông đã rất đúng trong quyết định này, một tấm gương phấn đấu mà ông đã áp dụng trong cuộc đời của ông để ông có những thành đạt hôm nay. Ngoài sự kiên cường chiến đấu với nghịch cảnh, ông cho biết, mẹ ông còn là một người đàn bà đạo đức, rất coi trọng vấn đề tín ngưỡng tâm linh, luôn hướng dẫn con cái mình sống một cuộc đời có ý nghĩa, giúp ích đồng loại và phục vụ tha nhân. Có phải chăng bà đã từng đi Hướng Đạo vì những điều bà mong muốn cho con cái mình cũng chính là những tôn chỉ của phong trào Hướng Đạo áp dụng trong chương trình giáo dục trẻ em?

Mặc dù vất vả với công việc nặng nhọc nhưng mẹ ông luôn chăm lo bài vở các con ở trường và bài làm ở nhà, khuyến khích và tạo mọi điều kiện cho các con có cơ hội thăng tiến về học vấn. Khi ông còn bé, cũng như những đứa trẻ mới lớn khác, ông cũng có lúc vấp ngã, ở trường không được điểm cao, có khi còn bị điểm rớt nữa. Trong những lúc này, mẹ ông đã áp dụng kỷ luật gia đình với hai anh em ông như không cho xem TV suốt cả tuần hoặc phải đọc sách và viết bài tóm lược về cuốn sách đó

để cho bà duyệt qua. Lúc đó, ông không biết rằng mẹ ông có bao giờ đọc bài tóm lược cuốn sách của hai anh em ông đâu vì cho đến sau này khi ông lớn lên, ông mới biết mẹ ông là người mù chữ. Các em là những mầm non mới lớn, luôn luôn tìm tòi học hỏi, để phát triển tốt đẹp. Các em cần những tấm gương sáng, ở trong gia đình thì từ cha mẹ, ở ngoài xã hội thì từ những người trong thiên chức hướng dẫn các em như thầy cô chẳng hạn, ngoài việc có những tấm gương sáng để các em noi theo, các em còn chịu ảnh hưởng của môi trường các em sống, các em có quá nhiều cơ hội để hư hỏng, ví dụ như chơi với một nhóm bạn xấu, các em có thể trở thành người xấu. Ngoài ra, ở thời đại này với quá nhiều quyến rũ như TV xấu, Game Boy hay trò chơi điện tử kích thích tính hung bạo của con người hay đơn giản hơn “chat time” trên mạng Internet hay nói chuyện điện thoại hàng giờ thay vì chu toàn bài tập ở nhà hoặc đọc thêm sách vở, có nhiều em thời gian ngồi trên máy vì tính dễ lướt mạng hoặc chơi các trò chơi điện tử quá nhiều đưa dẫn các em đến tình trạng cô độc vì ít giao tiếp với người khác hay bỏ bê việc học hành.

Bác sĩ Carson là một người may mắn. Ông có một người mẹ đặc biệt, đã để lại một dấu ấn sâu đậm trong cuộc đời các con của bà qua tấm gương phấn đấu kiên cường. Để bổ túc cho môi trường gia đình, góp phần vào tiến trình xây dựng lớp trẻ trở thành những người hữu dụng, môi trường Hướng Đạo là một môi trường tốt để các em phát triển.

Tôi còn nhớ, một trong những buổi họp Hướng Đạo ở tại công viên, có người hỏi tôi với ánh mắt tinh nghịch. Sao các con của anh đã “xong” hết rồi mà anh vẫn còn đi HĐ? Tôi xin trả lời là tôi đã đi HĐ từ thuở thiếu thời, ở cái tuổi đi để học hỏi và vui chơi, thắm thoát đã trên 40 năm, cho đến bây giờ, mặc dù các con tôi đã “xong”, mặc dù không còn đi để vui chơi nữa nhưng tôi vẫn miệt mài đi, có lẽ đó là trách nhiệm mà tôi phải làm, có lẽ đó là vì lý tưởng của tôi, có lẽ vì đó là vì tôi nhìn thấy được niềm vui trong tinh thần giúp ích tha nhân của HĐ qua sự đóng góp của tôi trong vai trò huynh trưởng HĐ, cùng với những người đồng chí hướng, những huynh trưởng trong Gia Đình Hướng Đạo Trường Sơn. Tôi muốn cống hiến một chút công sức nhỏ nhoi trong việc làm gương sáng cho các em, tạo cho các em một môi trường sinh hoạt lành mạnh để các em vui chơi và học hỏi với hy vọng góp phần với phụ huynh trong công việc đào tạo những công dân tốt và hữu dụng cho xã hội ngày mai.

Nai Trung Hậu

